„הגברים אינם רוצים בעוגה שלמה - הם רוצים פרוסה אחת מכל עוגה. טובה או רעה. ואפילו ביסקוויט מצומק הוא טוב...“

המחצית הדפוקה

מאת **אלה זוהר**

במשך שנים היתה הבעייה חבויה מתחת למעטה של שקרים מוסכמים. הכל ידעו שיש, לפחות בערים הגדולות ובחברה המבוססת, עתודה של נשים פנויות — רווקות שעברו את גיל העשרים המאוחרות, גרושות, אלמנות.

בשביל גברים נשואים רכים, חפכה עתודה זו מקור לשעשוע. בשביל נשים נשואות רבות — גורם לסיוט מתמיד, שמא יסתבך הבעל עם אחת הפנויות. שמא עילוה הסתבכות זו להביא לחורבן המשפחה.

היו שראו ברווקות אלה שיכבה זוחרת של חתיכות חיודעות ליהנות מהחיים.

אולם האמת היתה, כמובן, שונה לגמרי: הפנויות ראו עצמן כמחצית הדפוקה של ה־אנושות. הן הסתבכו עם גברים נשואים, פתחו בפניהן את דיורותיהם ומיטותיהן — בלית־ברירה: פשוט לא נמצאו להן די רווקים מת־אימים בשיכבת הגיל המתאימה. או לפחות, כך נדמה היה להן.

ואכן, הצד הסטאטיסטי של הבעייה אינו פשוט כלל. ועוד ידובר עליו בסידרה זו.

בשבועות האחרונים פרצה הבעייה החוצה כמעט באקראי, בעיקבות מאמר של תמר מרוז ב„הארץ“. עכשיו, סוער הוויכוח כמעט ליד כל שולחן, מגלה לי האמת במלואה חינה מור־כבת ומסובכת:

● הרווקות — ביחוד אלה שחגיעו לגיל המסוכן של סוף שנות העשרים והלאה — מיאות טענות כרימון.

● הגברים הכאים עימן במגע — מלאים טענות כרימון.

● הפסיכולוגים, המתעניינים בבעייה, וח־מסכימים פה אחד שהיא אכן כאובה — מלאים אף הם טענות כרימון.

בסידרה הנוכחית, ינסה „העולם הזה“ ל־האיר את הרימון מכל צדדיו, לפרק אותו גר־עין גרעין.

ישתתפו בסידרה רווקות, רווקים, פסיכו־לוגים. חלקם בשמם המלא. חלקם, בעילום־שם. פותחת את הסידרה אלה זוהר, עיתונאית וצלמת תל־אביבית, בת 29.

רא־נשואה.

סטטיסטיקה טועגת, כי יש בארץ יותר נשים רווקות־גרושות־אלמנות, מאשר גברים באחד מן ה־מצבים הנ“ל.

„או מה?“ או כפי שהתבטאה פעם אחת מידידותי: „מה זה איכפת לי?“ היא הסבירה לי, בעזרת ההגיון הצלול, שהיה רק אחת ממעלותיה הרבות, שהתוצאה של המצב החדש תהיה שהגברים הפנויים יבחרו לחם את היפות, החכמות, והעשירות ביותר מין הנשים הפנויות, כל אחד על פי טעמו ודרישותיו.

והאחרות? אלה שנולדו עם פחות מזל?

„שתשארנה בתולות,“ הגידה ידידתי את כתפיה היפות בביטול. „זה הבעיה שלהן.“

היא לא תיארה לעצמה — ואי־אפשר להאשים אותה שיגיע היום בו יהיה ליופיה, שיכלה וקיסמה תאישי, אותו ערך שהיה למארק הגרמני בשנות המשבר בין מילחמות העולם.

כי הבעייה אינה בעצם העובדה שעל כל גבר פנוי ישנן כך וכך נשים — אלא האוירה שנוצרה כתוצאה מכך.

זו יצרה שינוי עצום ביחסים בין שני המינים. שינוי אשר אליו, כמדומני, נרם התרגל איש.

זה קרה בהדרגה.

■ ■ ■

גברים גילו פיתאום שיותר נשים אומרות להם „כן“ להזמנה לארוחת־ערב, מסיבה, ואפילו להצצה באוסף הבולים שלהם. אחר כך.

הנשים אמרו יותר „כן,“ כי פחות גברים הזמינו אותן.

הגברים ייחסו את מצלחתם, בחוסר אינטליגנציה וב־יהירות גברית אופיינית, לקיסמם האישי, שהחל לדעתם ללכת ולגבור, באופן פיתאומי.

נשים מצידן ייחסו את כשלונותיהן, בחוסר־בטיחון שהוא תוצאה של חינוך לקוי ודיכוי של דורות, לקיסמן ההולך ופוחת, ניסו בדרכים שונות לזכות שוב להצלחה לה היו רגילות.

אך זו כמובן לא באה. הגברים גילו שאין צורך יותר להשקיע בעניין את המאמץ והרגש של פעם.

אינני סבורה שהנשים ידעו או, בהתחלה, שצרתן היא צרת רבות. כל אחת חשבה לה, שהאשמה בה. שמשהו אצלה פשוט הפסיק להיות בסדר.

היא החלה לשאול את עצמה: מה קרה? האם אני פחות יפה, מעניינת? האם אינני מושכת יותר?

היא החלה לפשפש במעשיה. לנתח את הערב האחרון עם הברנש האחרון — שנעלם בלי שום הודעה. היא התיעצה עם ידידותיה. אלה ניסו, בכנות, לעודד אותה: „מה איכפת לך? צפצפי!“ „הלך, ברוך שפטרנו. יבוא אחר!“

והאחר בא, וגם הוא הלך — והיא עדיין איננה מבינה למה. החיים אינם פשוטים יותר. פעם, אם בילתה עם מישהו ערב, או לילה נעים — הסיכויים היו מאה לאחד שהוא יצלצל שוב למחרת, יזמין אותה לארוחת־ערב,

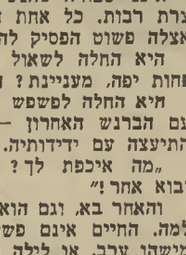

מדוע היא מסכימה להשפלה? מדוע אינה מתקוממת?

יקדיש לה זמן, שיהיה לו אותו צורך שיש לה להכיר יותר טוב.

היוצאים־מהכלל היו הטיפוסים המוזרים, שממילא אינם שווי הירהור נוסף.

והנה, לאט, אבל בטוח, כל זה השתנה. והיא אינה יודעת איך להסתדר עם המצב החדש.

■ ■ ■

שלב זה, על פי רוב, היא החליטה:

● לא להיכנס בשום אופן למיטה עם גבר אותו היא מכירה פחות משבוע — שבועיים — חודש — בהתאם לחומרת האכזבה האחרונה. או —

● להראות ליורשו שאם הוא מצפצף — אז היא מצפצפת פי כמה. ושבעצם היא לא רוצה שום דבר יותר ממה שהוא רוצה. ומה שהוא רוצה — הרי כולנו יודעים. או —

● לשחק את האדישה, לתת לו לטלפן כמה פעמים לפני שבכלל תסכים לראות את פרצופו. או —

● לחמם את הרומן הבא, להעניק לו באופן מלאכותי אינטנסיביות על־טבעית, בתקווה שיידבק וייכנס לאווירה.

אבל לכל השיטות האלה לא היה אפילו צל של סיכוי, לעומת ההמצאה הגברית הזדונית — פסנט המסטיק.

פסנט המסטיק דופק כך:

הגבר סוגש מישהי במסיבה. יש קליק. הוא לוקח את מספר הטלפון שלה, אומר שיתקשר ביום שני בחמש.

ביום שלישי בחצות מצלצל אצלה הטלפון:

„הלו מותק! מה שלומך?“ (הוא אפילו לא מציג את עצמו. אין בליבו כל ספק שהיא תזהה את קולו הגברי והמיוחד־במינו — אפילו אם מעירים אותה בלילה).

עתה מגיע הרגע הקריטי. נניח שהיא אומרת: „מי זה, לכל הרוחות? ומאיפה לקחת את החוצפה לעזאזל לצלצל אלי בשעה כזאת?“

התוצאה: נעלב הוא עד עימקי נשמתו, סוגר את השפופרת, יוצא לנצח מתוך חייה.

אבל נניח שהיא נשמה טובה ועדינה, בעלת זיכרון פוטוגני לקולות, ומנומסת, ואומרת: „היי משה.“

„את ישנה“ שואל משה, כאילו שהוא לא יודע. הוא גם לא מסביר מדוע לא צילצל כפי שאמר, 31 שעות קודם.

ועתה הגיע תורו של האס לצאת מהשרוול: „אולי מתחשק לך לקפוץ אלי?“

איפה ארוחת־ערב? איפה הפרחים? איפה הקולנוע? אין. בטלנה. ישר לגועל־נפש והכל במחיר טלפון אחד.

עכשיו השאלה הגורלית: האם היא תקפוץ אליו או לא תקפוץ?

התשובה האמיתית היחידה היא — שזה תלוי.

זה תלוי במה שקרה לה בחודש האחרון. זה תלוי במשך הזמן שישבה בבית, אחרי שאמרה בפעם האחרונה „לא“. זה תלוי בשלב בה עומד ביטחונה העצמי המתפורר.

■ ■ ■

יש לי חברות שתעדפנה לשבת שנה בבית מאשר להסכים. אחרות טוענות שדווקא לא איכפת להן, ושהן נהנות מאותו העסק — ובאותה המידה.

אבל נניח לרגע, ולא חשוב למה, שהיא אומרת, כן. ונניח שלקליק הראשוני, זה מהמסיבה, נוספים עוד הרבה קליקים, וששארית הלילה עוברת על שניהם בהרמוניה, ובאושר עילאי, ושעם עלות־השחר הם נרדמים, זה בזרועות זו, מלאי סיפוק ושקט אחרי סערה.

היא מחייכת לה לתוך הלילה, כשקול נשימותיו ה־